

Sygn. akt VI ACa 1495/05

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2006 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Ewa Śniegocka
Sędzia SA – Krystyna Bilewicz
Sędzia SO – Jan Szachulowicz
Protokolant – st. sekr. sąd. Monika Trzaskoma

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2006 r. w Warszawie
na rozprawie sprawy z odwołania Spółdzielni Mieszkaniowej „G
M. ” w K
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanego Zakładów Energetyki Ciepłej S.A. w K
o odmowę zawarcia umowy sprzedaży ciepła
na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
z dnia 22 czerwca 2005 r.
sygn. akt XVII Ame 109/04

1. oddala apelację
2. zasądza od powódki Spółdzielni Mieszkaniowej „G M ” w K na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Spółdzielnia Mieszkaniowa „G M ” w K ,
zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 35 ust. 2 rozporządzenia
Ministra Gospodarki z dnia 10 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad
kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem (Dz.U.
Nr 96/2000, poz. 1053) przez jego błędne zastosowanie, wniosła odwołanie od
decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr OKA-511-
34(7)/2002/2586/PS/AS z dnia 7 lutego 2003 r. domagając się jej uchylenia i
orzeczenia zawarcia między stronami umowy sprzedaży ciepła w brzmieniu
zaproponowanym przez Spółdzielnię Mieszkaniową „G
M ” w K , tj. skreślenie § 7 pkt. 1a umowy i ustalenie
brzmienia § 7 pkt. 5 jako: „ustalenie ilości pobranej energii cieplnej oraz ilości
pobranej ciepłej wody odbywać się będzie na podstawie wskazań układów
pomiarowych zainstalowanych w węźle ciepłym odbiorcy”, albo pozostawienia
umowy w brzmieniu dotychczasowym, tj. z dnia 31 sierpnia 1999 r. zgodnym z
umową Nr 3T/1804/99.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowane Zakłady
Energetyki Ciepłej S.A. w K wnieśli o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 26 lutego 2004 r., sygn. akt
XVII Ame 26/03, oddalił odwołanie oraz postanowił o kosztach postępowania.

Wobec wniesienia skargi kasacyjnej przez Spółdzielnię Mieszkaniową
„G M ” w K , Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 28
października 2004 r., sygn. akt III SK 61/04, uchylił zaskarżony wyrok, zniósł
postępowanie w zakresie rozprawy przed Sądem Okręgowym i sprawę
przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 22 czerwca 2005 r., sygn. akt XVII Ame 109/04, oddalił odwołanie oraz postanowił o kosztach postępowania.

Rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

Spółdzielnię Mieszkaniową „G M ” w K Zakłady Energetyki Ciepłej S.A. w K wiązała umowa z dnia 31 sierpnia 1999 r. Nr 3T/1804/99, na mocy której rozliczanie opłat za ciepło do podgrzania wody wodociągowej dostarczanej ze spornych węzłów grupowych odbywało się na podstawie wskazań urządzeń zakładów pomiarowo-rozliczeniowych zainstalowanych na przyłączach do instalacji ciepłej wody w budynkach Spółdzielni. W trakcie trwania umowy z dnia 31 sierpnia 1999 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 12 października 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem (Dz.U. 2000/96/1053).

Zgodnie z rozporządzeniem rozliczenia odbiorców za ciepło dostarczone w celu podgrzania wody wodociągowej w przypadku dostarczania ciepła do grupowego węzła cieplnego, obsługującego obiekty więcej niż jednego odbiorcy miały być dokonywane zgodnie z § 35 ust. 2 pkt. 4a, tj. gdy zewnętrzne instalacje odbiorcze są eksploatowane przez przedsiębiorstwo energetyczne, opłaty za dostarczane ciepło, w celu podgrzania wody wodociągowej, pobieranej od odbiorców za każdy miesiąc, w którym nastąpił pobór ciepła, miały być obliczane według oznaczonego wzoru.

W związku z powyższym do umowy z dnia 31 sierpnia 1999 r. sporządzony został aneks nr 1/01 zmieniający zasady rozliczeń za ciepło dostarczone do podgrzewania wody wodociągowej dla Spółdzielni. Spółdzielnia nie podpisała ww. aneksu. Tym samym Zakłady Energetyki Ciepłej S.A. w K wypowiedziały umowę ze skutkiem na dzień 31 maja 2002 r. i wystąpiły do Prezesa URE z wnioskiem o ustalenie treści umowy sprzedaży

ciepła. Prezes URE wskazał na zasadność regulacji zgodnie z brzmieniem powoływanego wyżej § 35 rozporządzenia taryfowego i w dniu 7 lutego 2003 r. wydał decyzję Nr OKA-511-34(7)/2002/2586/PS/AS, mocą której nastąpiło zawarcie między przedsiębiorcą – Zakładami Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. a SM „G M ” umowy sprzedaży ciepła w brzmieniu stanowiącym załącznik do decyzji, tj. spornemu § 7 pkt. 1a umowy nadał brzmienie odpowiadające § 35 ust. 2 pkt. 4a rozporządzenia taryfowego. Nadto Prezes URE powołany przez Spółdzielnię fakt obniżenia do minimum strat ciepła w skutek wykonanego remontu instalacji odbiorczych ciepłej wody w budynkach uznał jako nie przekładający się na zmianę sposobu rozliczeń.

Spółdzielnia w odwołaniu od decyzji z dnia 7 lutego 2003 r. podniosła, iż Prezes URE błędnie zinterpretował przepis § 35 rozporządzenia taryfowego przez zawężenie jego zastosowania. Przepis ten zdaniem Spółdzielni przyznaje pierwszeństwo ustaleniom umownym, a podany w nim sposób obliczania traktuje jako uzupełniający na wypadek nie ustalenia tego w umowie. Zaskarżona decyzja nie uwzględnia zaś tego faktu.

Po dokonaniu ponownej analizy zebranego w sprawie materiału Sąd Okręgowy ustalił, iż w trakcie postępowania ponownie uległo zmianie rozporządzenie taryfowe i w miejsce rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 12 października 2000 r. weszło nowe rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 30 lipca 2004 r. (Dz.U. 184/1902), co spowodowało, iż dotychczasowy § 35 ust. 2 pkt. 4a zastąpiony został § 34 ust. 2 pkt. 3a, jednakże o tożsamym brzmieniu i zgodnie z nim o ile umowa sprzedaży ciepła nie stanowi inaczej wysokość opłaty za dostarczane ciepło w przypadku gdy zewnętrzne instalacje odbiorcze są eksploatowane przez przedsiębiorstwo energetyczne oblicza się według oznaczonego przepisem wzoru. Tym samym, w przypadku gdy strony umowy nie dojdą do porozumienia odnośnie innego sposobu obliczania opłat za pobrane ciepło, co ma miejsce w niniejszej sprawie, wówczas zastosowanie ma § 35 (obecnie § 34) rozporządzenia taryfowego.

Dlatego też, Sąd Okręgowy uznał decyzję Prezesa URE za prawidłową i oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku z dnia 22 czerwca 2005 r. złożyła Spółdzielnia Mieszkaniowa „G M ” w K .. Skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisu § 35 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 10 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, zastąpionego w toku procesu przepisem § 34 ust. 2 pkt. 3a rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 30 lipca 2004 r. o tej samej treści, polegające na przyjęciu, że obliczenie ciepła nie może odbywać się wg faktycznie pobranych ilości ciepła lecz tylko wg § 34 rozporządzenia taryfowego. Skarżąca zarzuciła także naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 353¹ k.c. i przyjęcie, iż w stosunkach między zakładem ciepłowniczym a odbiorcą nie obowiązuje zasada swobody umów.

Wskazując na powyższe Spółdzielnia Mieszkaniowa „G M ” w K wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z odwołaniem, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny rozpoznając apelację zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie przedstawia zarzutów zasługujących na uwzględnienie .

Sąd II instancji uznając trafność ustaleń faktycznych i słuszność oceny dowodów dokonanych przez Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne.

Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, w ustalonym stanie faktycznym, że obliczanie opłat za ciepło dostarczane w celu podgrzania wody wodociągowej powinno odbywać się zgodnie z rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonej decyzji Nr OKA-511-34(7)/2002/2586/PS/AS, tj. zgodnie z zasadami określonymi w § 34 ust. 2 pkt. 3a rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 30 lipca 2004 r. z którego wynika, że o ile umowa sprzedaży ciepła nie

stanowi inaczej wysokość opłaty za dostarczane ciepło w przypadku gdy zewnętrzne instalacje odbiorcze są eksploatowane przez przedsiębiorstwo energetyczne, opłaty za dostarczane ciepło, w celu podgrzania wody wodociągowej, pobieranej od odbiorców za każdy miesiąc, w którym nastąpił pobór ciepła, oblicza się według oznaczonego wzoru.

Bezspornym jest, że strony umowy nie doszły do porozumienia odnośnie innego sposobu obliczania opłat za pobrane ciepło niż określa to § 34 rozporządzenia taryfowego. Dlatego właśnie ten przepis ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

Wskazać należy, że choć możliwym było, zgodnie z dyspozytywnym charakterem powołanego przepisu, odmienne uregulowanie sposobu obliczania opłat za ciepło, zaproponowany przez Spółdzielnię Mieszkaniową „G M ” w K sposób obliczania opłat za ciepło dostarczone w celu podgrzania wody wodociągowej nie miał zastosowania w sprawie. Spółdzielnia bowiem proponuje nieprawidłowy, z punktu widzenia metrologii, sposób pomiaru ciepła, polegający na ustalaniu ilości pobranej energii cieplnej oraz ilości pobranej ciepłej wody na podstawie wskazań układów pomiarowych zainstalowanych w węźle cieplnym odbiorcy. Takie brzmienie § 7 pkt. 5 umowy byłoby nieadekwatne do stanu faktycznego, wobec nie dysponowania przez Spółdzielnię grupowym węzłem cieplnym. Dotychczasowe zaopatrzenie w ciepło odbywało się wprawdzie za pośrednictwem grupowego węzła cieplnego, ale pozostającego własnością zainteresowanego, tj. Zakładów Energetyki Ciepłej S.A. w K . Spółdzielnia korzysta z układów pomiarowych składających się z dwóch ciepłomierzy zainstalowanych w rurociągach o różnej średnicy nominalnej, co powoduje dokonywanie pomiaru różnych strumieni ciepłej wody, a błędy ich wskazań powodują niewiarygodność określania ilości ciepła na podstawie różnicy pomiarów.

Nadto, rację ma pozwany wskazując, iż zastosowany w § 34 ust. 2 pkt. 3a powołanego wyżej rozporządzenia wzór pozwala na proporcjonalne obciążenie opłatami odbiorców z poszczególnych budynków w stosunku do

zapotrzebowanej dla tych budynków mocy cieplnej. Tym samym Spółdzielnia wbrew swoim twierdzeniom nie będzie obciążona płatnościami za innych odbiorców.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postanowiono na podstawie art. 98 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sekretarz Sądowy

SEKRETARZ SĄDOWY

Marlena Gregórczyk